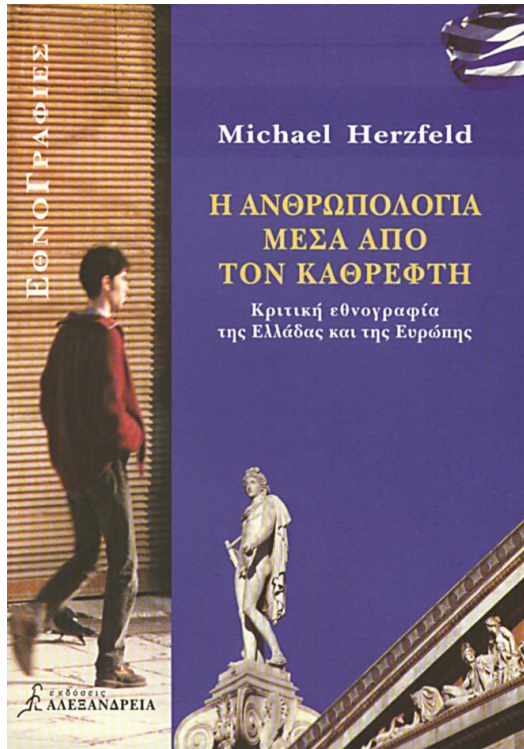

- Δ Ε Λ Τ Ι Ο Τ Υ Π Ο Υ -

Μάικλ Χέρτσφελντ

**Η ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ ΜΕΣΑ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ**Κριτική εθνογραφία της
Ελλάδας και της ΕυρώπηςΜετάφραση: Ράνια Αστρινάκη,
Εισαγωγή και επιστημονική θεώρηση:
Ευθύμιος Παπαταξιάρχης
Περιλαμβάνει φωτογραφικό υλικόISBN: 960-221-139-3, σελ. 332, σχ.17x24,
α' έκδοση 1998, τιμή 28,00€ (χωρίς ΦΠΑ)Πρόλογος του συγγραφέα για την
ελληνική έκδοση

Η ανθρωπολογία έδειξε παραδόξως μικρό ενδιαφέρον για τον νεότερο ελληνικό πολιτισμό, παρά το γεγονός ότι αναδύθηκε στην ακμή μιας Ευρώπης που αντλούσε έμπνευση από την ελληνική αρχαιότητα. Αυτή η καινοτόμος και φιλόδοξη εργασία μεταφέρει την εθνογραφική μελέτη της νεοελληνικής κοινωνίας από το περιθώριο στο επίκεντρο της ανθρωπολογικής θεωρίας και δείχνει τα ευρύτερα οφέλη που αποφέρει αυτό το εγχείρημα.

Από τη μια πλευρά, ο Herzfeld αξιοποιεί την πλούσια εθνογραφική εμπειρία του από τη Ρόδο και την Κρήτη για να μελετήσει το ρόλο που παίζει το ελληνικό κράτος στη συγκρότηση των καθημερινών αντιλήψεων, αλλά και για να προχωρήσει στη διερεύνηση του «δικέφαλου ελληνισμού», αυτής της υβριδικής ταυτότητας που συνθέτει πολιτισμικά τους αντιτιθέμενους πόλους «Ρωμιός» και «Έλληνας», «Ανατολή» και «Δύση». Από την άλλη, χρησιμοποιεί την εθνογραφία της Ελλάδας σαν έναν καθρέφτη για μια εθνογραφία της ίδιας της ανθρωπολογίας: αποκαλύπτει έτσι τους τρόπους με τους οποίους η ανθρωπολογική επιστήμη είναι παγιδευμένη στον ίδιο πολιτικό και κοινωνικό συμβολισμό με το αντικείμενό της. Η μελέτη του προωθεί τους συγκριτικούς στόχους της ανθρωπολογίας πέρα από τον παραδοσιακό διαχωρισμό του επιστημονικού παρατηρητή από το ιθαγενές αντικείμενο και προσφέρει στον κλάδο μια κριτική πηγή αναστοχασμού που βασίζεται στην εμπειρική εθνογραφία και όχι απλώς σε ιδεολογικά φορτισμένες εικασίες.

Η ανθρωπολογία μέσα από τον καθρέφτη αποτελεί έτσι διπλή συμβολή στην ανανέωση των ανθρωπολογικών αντιλήψεων περί εθνογραφίας και στον προβληματισμό γύρω από τη νεοελληνική και την ευρωπαϊκή ταυτότητα.

«Η παρούσα εργασία αποτελεί την προσπάθεια ενός ανθρωπολόγου να ξαναβρεί τις πηγές της κοινωνικής σκέψης μέσα στην ίδια την κοινωνία. Και δεδομένου ότι η κοινωνική ανθρωπολογία, ως υστερότοκο (και γι' αυτό ίσως υπερβολικά ευαίσθητο) τέκνο του Διαφωτισμού, αναζητεί τις ιστορικές πηγές της στην Ελλάδα, πώς θα μπορούσε να ασκήσει την πιο διεισδυτική αυτοκριτική, αν όχι σε σχέση με τη χώρα που επανειλημμένως υποχρεώνεται να προσθέσει τη λέξη “νεότερη” ή “σύγχρονη” για να υπενθυμίσει στους δήθεν θαυμαστές της ότι εκεί ζουν –τολμώ να πω– άνθρωποι πραγματικά ζωντανοί; ...Η χώρα που αναγκάστηκε να σηκώσει όλο το βάρος της ξενόφερτης ερμηνείας του ευρωπαϊκού παρελθόντος παρουσιάζει ίσως το πιο γόνιμο έδαφος για μια τέτοια αναθεώρηση της πολιτισμικής ιεραρχίας.»

Michael Herzfeld (από τον πρόλογό του για την ελληνική έκδοση)